

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ

Ἠφαιστειον.

Ἄναψτε κ' ἔκαιε βαθεῖα ἔστ' σπλάγχχνα μου θαυμένο,
ἄφωνο, ἀτάραχο, βουβό, χωρὶς κ' ἐγὼ ἀκόμα
νὰ νοιώσω πῶς ἐχώρεσε μέσ' στᾶψυχό μου σῶμα
τέτοια κατάρα ἀκοίμητη, δαιμόνιο ἔωρκισμένο.

Ἄναψτε κ' ἔκαιε κρουθὰ κι' ἀπ' ὄλους ξεχασμένο
ἠφαιστειο θεόρατο, ποῦ ἠ πέτραις καὶ τὸ χῶμα
ἀπ' τῆ φωτιά του θάλλυωναν κι' αὐταίς, κι' ἂν εἶχε στόμα
γιὰ ἐμένα θάναστέναζε τὸ πᾶν ἀπελπισμένο.

Μὰ μόλις σὲ εἶδα, ἔχασα τὴν πρώτην μου ἀνδρεία.
τὸ ἄφωνο ἠφαιστειο βογκᾷ, ξεπλημμυρίζει
καὶ μέσ' σὲ λάβα καὶ φωτιά καὶ θειάφι σὲ βαπτίζει.

Ἦταν ἡ μαύρη ἀγάπη μου, γὰ ἐσὺ μ' ἀνασθησία
μοῦ ἔσβυσες καὶ ὄνειρα κι' ἠφαιστειο· τί κρῖμα!
δὲν νῦρες οὔτε ἀνάστασι μ' ἐμένα οὔτε μνηῆμα.

I. ΠΕΤΡΟΥ ἸΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ

Τὸ κεφάλι της βαρὺ ἀπὸ στοχασμούς, ἔγειρε στὸ
στήθος της. Τὰ μάτια της κεραιωμένα σὲ μιὰ ἐρη-
μερίδα δὲν σαλεύουν, δηλ. δὲν διαβάζουν. Ἐνὰς στε-
ναχμὸς βαθύς ἀνάστηκόνει τὸ στήθος της καὶ ζαρό-
νει τὸ μέτωπό της.

Οὔτε ἀκούει τὰ βήματα τοῦ Γεώργου, ποῦ πνί-
γονται στὸ χροῦδι τοῦ περσικοῦ χαλινοῦ· οὔτε ἀκούει
τὸ κανναράκι ποῦ τραγουδεῖ χαρούμενα, σὰν νὰ γιορ-
τάζει τὸν ἐρχομὸ τοῦ πληροῦ γνωρίμου του.

Ποτὲ ὁ Γεώργος δὲν τὴν εἶδε σ' αὐτὴν τὴν κατὰ-
στασι. Εἶχε συνηθίσει στὸ χρωπὸ χαμόγελό της,
στὴν ἄσκοπη φλυαρία της, πειὸ ἄσκοπη καὶ πειὸ
γλυκεῖα ἀπὸ τὴ φλυαρία τοῦ κανναριοῦ της.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι τῆς ἐργα-
σίας της καὶ τὴν ἔβλεπε, ὅχι μὲ περιέργεια μὰ μὲ
πόνο βαθύ.

Τὸ χέρι του ἔτρεμε... γιὰτὶ μετετόπισε ἕνα μι-
κρὸ ψαλιδάκι καὶ ἐκείνη πετάχτηκε τρομαγμένη· μὰ
ὅταν τὰ μάτια της σταμάτησαν στὸ Γεώργου, ἔλαμ-
ψαν, τὰ πικραμένα χεῖλη της ἐχαμογέλασαν ἕνα χα-
μόγελο, ποῦ ἐφάνερον ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη. Τοῦ
ἔδωκε τὸ χέρι της καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ἀδύνατη.

Ἐκαμες καλὰ ποῦ ἤλθες, ἤθελα νὰ σὲ ὁμιλήσω.
Ναί, φίλε μου, ἀπεφάσισα πειὰ ν' ἀνοίξω τὰ χεῖλη
μου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γεώργου ἄστραψε ἀπὸ ἐλπίδα

καὶ ἐκάθησε ἀντίκρου της, στῆ θέσι ποῦ τοῦ ἔδειξε ἐ-
κείνη, μὲ τὸ γλωμὸ χέρι της.

— Ἦτανε σφάλμα μου ποῦ δὲν μιλοῦσα τόσον
καίρῳ.

— Ναι, σφάλμα σου. Ἡ ζωὴ φεύγει τόσῳ γρή-
γορα, ὥστε ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ τὴν συντομεύη
μὲ θεληματικὰ βάσανα.

— Μὴ βιάζεσαι...

— Ὅταν μὲ τὰ ἀποσιωπητικὰ σου, μὲ τὰ δι-
φορούμενά σου καὶ μὲ τὰς ἀναβολὰς σου, κρατεῖς στὰ
χέρια σου δεσμευμένη τὴν εὐτυχία μου καὶ τὴν εὐ-
τυχία σου—αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ πῶ, γιὰτὶ ξεύρω πῶς
θὰ γείνης μαζί μου εὐτυχῆς—εὐρίσκεις πῶς βιά-
ζομαι; Ἀκουτε Σεμέλη, ξεύρω πῶς ἡ ζωὴ σου ἔχει
μιὰ μαύρη καὶ σκοτεινὴ σελίδα, σὲ ὑπόσχομαι νὰ
μὴ ξεφυλλίσω ποτέ τὰ παρασμένα καὶ νὰ ξεχάσω
πῶς στὴν καρδιά σου γράφθηκε ἄλλοτε ἄλλο ὄνομα.

— Ὅταν μ' ἔβλεπες νὰ γελῶ, πίστεψες καὶ σὺ
πῶς εἶμαι εὐτυχισμένη;

— Ἀχ ὅχι! ἐγὼ σὲ μελετοῦσα στὰ μικρὰ τὰ
διαλείμματα ποῦ σῶπαινες, ποῦ ξεχνούσες τὸ πρό-
σωπο ποῦ ἐπαίξες... ἄ!... τότε...

Ἡ Σεμέλη ἔφερε τὸ δάκτυλο στὸ στόμα.

— Δὲν ἐπαίξα πρόσωπο· προσπαθοῦσα μὲ τὴν
ἀνθρώπινη ἀδυναμία μου νὰ νικήσω τοὺς σκοτεινοὺς
διαλογισμούς μου. Ἐπίστεψα στὸ τέλος πῶς τὸ κα-
τώρθωσα...